การเตรียมการเพื่อก้าวสู่ประชาคมอาเซียน

ในปี พ.ศ. 2558 (ค.ศ. 2015) ประเทศไทยในฐานะเป็นส่วนหนึ่งของอาเซียนจะก้าวสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภาจึงควรเตรียมความพร้อมเพื่อก้าวเข้าสู่ประชาคมอาเซียน ดังนี้

1. การจัดการศึกษาเพื่อสร้างความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับประเทศเพื่อนบ้านในอาเซียน

เนื่องจากอาเซียนประกอบไปด้วยสมาชิกจำนวน 10 ประเทศ ประเทศไทยจึงจำเป็นต้องสร้างความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับประเทศเพื่อนบ้านในอาเซียน เนื่องจากแต่ละประเทศในอาเซียนมีความแตกต่างกันในหลายประเด็น เช่น ภาษา ศาสนา วัฒนธรรม ดังนั้นจึงต้องมีการจัดการศึกษาเพื่อสร้างความเข้าใจ การสร้างความรู้ความเข้าใจจะทำให้เกิดความเข้าใจในความแตกต่างทางวัฒนธรรม และในขณะเดียวกันก็สามารถสร้างลักษณะร่วมทางวัฒนธรรมที่มีความคล้ายคลึงกันได้ โดยมีวิธีการ ดังนี้

จัดการเรียนการสอนเกี่ยวกับประเทศเพื่อนบ้าน โดยเน้นการสร้างความรู้สึกยอมรับในความแตกต่างว่าในขณะนี้จะเป็นประเทศในกลุ่มเดียวกันกัน

ปรับวิธีการสอนในวิชาประวัติศาสตร์ ในกรณีของความสัมพันธ์ระหว่างประเทศไทยกับประเทศเพื่อนบ้านซึ่งอาจจะเคยมีปัญหาการต่อสู้กันในอดีต ในบางช่วงเวลาของประวัติศาสตร์ให้เป็นลักษณะการเรียน โดยมีเนื้อหาเป็นการเรียนรู้เพื่อทำความเข้าในในเหตุการณ์ในอดีตตามมุมมองการรับรู้ของแต่ละชาติ การดำเนินการดังกล่าวมีจุดประสงค์เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดความขัดแย้งอย่างเช่นที่เคยเกิดมาในอดีต และจะไม่ใช่การเรียนรู้เพื่อพิสูจน์ว่าฝ่ายใดถูกหรือฝ่ายใดผิด

2. จัดการศึกษาเพื่อเพิ่มพูนทักษะการใช้ภาษาอังกฤษ ซึ่งถูกกำหนดเบื้องต้นให้เป็นภาษาราชการของอาเซียนให้แก่คนไทยทุกระดับ โดย

จัดให้มีการอบรมภาษาอังกฤษให้แก่ข้าราชการทุกระดับชั้น โดยต้องคำนึงว่าข้าราชการในแต่ละระดับชั้นมีความรู้พื้นฐานด้านภาษาอังกฤษที่แตกต่างกัน สำหรับข้าราชการที่ไม่มีพื้นฐานมากต้องปูพื้นฐานจนมีความสามารถที่จะสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยต้องจัดกิจกรรมให้ข้าราชการสามารถสื่อสารได้จริง

เปิดโอกาสให้ข้าราชการได้ไปอบรมภาษาอังกฤษในต่างประเทศ

เปิดโอกาสให้ข้าราชการได้มีโอกาสไปร่วมปฏิบัติงานกับข้าราชการประเทศอื่น โดยเน้นประเทศในกลุ่มอาเซียน เพื่อให้สามารถปฏิบัติได้จริงเมื่อมีการรวมตัวกัน

พัฒนาบุคลากรให้มีความสามารถในการถ่ายทอดความรู้ด้านภาษาอังกฤษอย่างมีประสิทธิภาพ

จัดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมความรู้ความเข้าใจ และฝึกทักษะด้านภาษาอังกฤษสร้างแรงจูงใจให้ข้าราชการเห็นความสำคัญและมีแรงจูงใจในการใช้ภาษาอังกฤษ

3. การจัดการศึกษาเพื่อสร้างความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับกฎบัตรของอาเซียน

อบรมและพัฒนาข้าราชการให้มีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับกฎบัตรอาเซียน

จัดตั้งกลุ่มงานอาเซียน เพื่อเป็นการเตรียมพร้อม และรองรับการปฏิบัติงานเกี่ยวกับอาเซียน

จัดอบรมและทำความเข้าใจเกี่ยวกับพัฒนาการของอาเซียนในบริบทต่าง ๆ รวมทั้งขอบข่ายที่อาเซียนเข้าไปเกี่ยวข้อง เช่น ASEAN+3 และ ASEAN+6 เป็นต้น

4. จัดการอบรมเพื่อสร้างความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับภาษาของประเทศเพื่อนบ้านอาเซียนหรือในบริบทที่อาเซียนจะเข้าไปเกี่ยวข้อง

จัดการเรียน การสอน การอบรม ในภาษาของประเทศเพื่อนบ้านอาเซียนอย่างน้อย 1 ประเทศ ซึ่งรวมถึงภาษาในกลุ่มประเทศ บริบทของอาเซียนด้วย เช่น ASEAN+3 และ ASEAN+6

กำหนดให้มีการเติบโตก้าวหน้าในทางวิชาชีพเป็นพิเศษของผู้ที่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับภาษาของประเทศเพื่อนบ้าน

5. จัดให้มีการเตรียมความพร้อมในด้านต่าง ๆ เพื่อรองรับผลอันเนื่องมาจากความร่วมมือในเสาต่าง ๆ

ให้ความรู้เกี่ยวกับการรวมตัวของประเทศอาเซียนในบริบทต่าง ๆ เช่น บริบทในด้านเศรษฐกิจ เงื่อนไขการลงทุนของต่างชาติที่จะเปลี่ยนแปลงไปก่อนและหลังการรวมตัวเป็นประชาคมเศรษฐกิจ การปรับลดภาษี ข้อได้เปรียบเสียเปรียบทางการค้า เป็นต้น

การสร้างระบบมาตรฐานในกลุ่มอาเซียน โดยต้องมีการยกระดับการทำงานให้เข้ากับมาตรฐานสากลมีการสร้างมาตรฐานสากลสำหรับการทำงาน

ส่งเสริมความร่วมมือกันในระดับรัฐสภาของประเทศในกลุ่มอาเซียน

นายสุพจ หุตายน
ผู้บังคับบัญชากลุ่มงานภาษาอังกฤษ

สรุปการอภิปราย
กิจกรรม KM สำนักภาษาต่างประเทศ
หัวข้อ "การสนับสนุนการเข้าสู่ประชาคมอาเซียนในปี ค.ศ. ๒๐๑๕"
วันจันทร์ที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๕๕ เวลา ๑๓.๐๐ – ๑๖.๐๐ นาฬิกา
ณ อาคารสุขประพฤติ ชั้น ๒๗ ห้อง ๒๗๐๓

ในการจัดกิจกรรม KM หัวข้อ "การสนับสนุนการเข้าสู่ประชาคมอาเซียนในปี ค.ศ. ๒๐๑๕ นักวิเทศสัมพันธ์สำนักภาษาต่างประเทศเป็นผู้รับผิดชอบเสนอบทความเกี่ยวกับอาเซียน โดยมีการปาฐกถานำการอภิปรายโดย นายมนตรี รูปสุวรรณ ที่ปรึกษาด้านการเมือง การปกครอง และการบริหารจัดการ และกล่าวนำอภิปรายโดย นางสาววันทนีย์ สายพิมพิน ผู้อำนวยการสำนักภาษาต่างประเทศ โดยมีเนื้อหาสาระสำคัญ ดังต่อไปนี้

๑. <u>ปาฐกถานำการอภิปราย</u>
นายมนตรี รูปสุวรรณ ที่ปรึกษาด้านการเมือง การปกครอง และการบริหารจัดการ

เนื่องจากจะก้าวเข้าสู่ประชาคมอาเซียนในปีพ.ศ. ๒๕๕๘ ในปัจจุบันสังคมไทยมีการกล่าวถึงเรื่องนี้กันอย่างกว้างขวาง ประเทศไทยในฐานะหนึ่งในสมาชิกอาเซียนยังมีจุดแข็งอยู่มากพอสมควรไม่ว่าจะเป็นความรู้ความสามารถของประชาชน มีความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจมากกว่ารวมทั้งเรื่องเทคโนโลยีและระบบกฎหมายก็ถือว่าดีกว่าหลายประเทศในภูมิภาค แต่ปัญหาความขัดแย้งและขาดความสามัคคีก็เป็นอุปสรรคสำคัญต่อการพัฒนาประเทศไทยในหลายด้าน หากมองในด้านการเตรียมความพร้อมนั้น ในขณะนี้ภาครัฐและภาคเอกชน โดยเฉพาะภาคพาณิชย์ในระดับที่สูงกว่าวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ซึ่งได้เตรียมความพร้อมเกี่ยวกับเรื่องนี้ไว้พอสมควร อย่างไรก็ตาม สิ่งที่น่ากังวลสำหรับประเทศไทย คือ ภาคประชาชน โดยเฉพาะผู้ที่อยู่ในชนบทห่างไกล ยังขาดความรู้ความเข้าใจเรื่องอาเซียน ด้วยเหตุนี้ หน่วยงานภาครัฐควรจะลงพื้นที่ส่งเสริมให้ความรู้แก่ประชาชนให้มากที่สุดก่อนเข้าสู่ประชาคมอาเซียนในอีก ๓ ปี

เมื่อเปรียบเทียบกับการรวมตัวของประเทศในยุโรปเป็นสหภาพยุโรป จะเห็นได้ว่าชาวยุโรปตื่นตัวและเตรียมความพร้อมเป็นเวลาประมาณ ๑๐ ปี ส่วนอาเซียนโดยเฉพาะประเทศไทยถือว่าใช้เวลาน้อยมาก ซึ่งเหลือเวลาเพียง ๓ ปี อย่างไรก็ตาม คนไทยก็มีความสามารถในการปรับตัวจึงไม่น่าจะเป็นปัญหามากนัก แต่จะทำอย่างไรให้สามารถเป็นสมาชิกในประชาคมอาเซียนได้ในระยะยาวโดยไม่เกิดปัญหา ดังกรณีปัญหาเศรษฐกิจของประเทศกรีซซึ่งเป็นประเทศสมาชิกสหภาพยุโรปนั้นได้ส่งผลกระทบต่อเสถียรภาพของสหภาพยุโรปโดยรวม เนื่องจากประเทศสมาชิกอาเซียนมีความแตกต่างด้านสถานะทางเศรษฐกิจ จึงอาจจะก่อให้เกิดปัญหาด้านนี้ได้ โดยเฉพาะการเคลื่อนย้ายอาชีพภายในภูมิภาค อาทิ แพทย์ และวิศวกรที่เก่งและชำนาญการ ซึ่งจะมีแนวโน้มโยกย้ายไปทำงานในประเทศที่ให้ค่าตอบแทนสูงกว่า

นอกจากนี้ ภาษาอังกฤษถือว่าสำคัญมากเมื่อประเทศไทยเข้าสู่ประชาคมอาเซียน ดังนั้น จึงขอฝากให้สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภามุ่งเน้นพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษให้แก่บุคลากรของสำนักงานฯ โดยเฉพาะการเรียนกับอาจารย์ชาวต่างชาติซึ่งผู้เรียนจะได้เรียนสำเนียงที่ถูกต้องของเจ้าของภาษาอันจะก่อให้เกิดประโยชน์มากยิ่งขึ้น

๒. <u>กล่าวนำการอภิปรายเรื่อง “ประชาคมอาเซียนสำคัญต่อสำนักงานเลขาธิการวุฒิสภาอย่างไร”</u>

นางสาววันทนีย์ สายพิมพิน ผู้อำนวยการสำนักภาษาต่างประเทศ

ในปัจจุบันความรู้เกี่ยวกับอาเซียนรวมทั้งภาษาอังกฤษเป็นเรื่องสำคัญมากทั้งในระดับประเทศและระดับระหว่างประเทศ ดังนั้น ข้าราชการทุกกระทรวง ทบวง กรม ควรเป็นผู้นำในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน จะสังเกตได้ว่าแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๑ ซึ่งประกาศใช้ระหว่างพ.ศ. ๒๕๕๕ – ๒๕๕๙ ได้กล่าวถึงการเตรียมความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียนโดยกำหนดยุทธศาสตร์หลายประการ รวมทั้งการพัฒนาทรัพยากรบุคคล หรือทุนมนุษย์ว่าในแต่ละภูมิภาคของประเทศไทยควรมียุทธศาสตร์อะไรบ้าง และมีกิจกรรมเชื่อมโยงใดกับประเทศใดบ้าง

นอกจากนี้ ในบันทึกอาเซียนที่เขียนโดย ดร.สมเกียรติ อ่อนวิมล ยังได้ชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของอาเซียนว่าเรื่องประชาคมอาเซียนมีความสำคัญต่อทุกภาคส่วนทั้งในปัจจุบันและอนาคต เนื่องจากเมื่อมีการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน จะมีการเปิดเสรีทางการค้า บริการ การลงทุน และประเทศสมาชิกจะร่วมกันเปิดตลาดเดียว (Single Market) ส่งผลให้เกิดการเคลื่อนย้ายปัจจัยการผลิตอย่างเสรี รวมทั้งดำเนินการผลิตและใช้ทรัพยากรจากประเทศสมาชิกประเทศใดก็ได้ อันจะส่งผลกระทบต่อภาคประชาชนโดยตรง โดยเฉพาะเกษตรกร เนื่องจากสินค้าจากประเทศสมาชิกสามารถนำเข้าประเทศไทย และสินค้าไทยสามารถส่งออกสู่ประเทศสมาชิกอื่นได้อย่างสะดวกขึ้น ในการนี้ประเทศไทยต้องแก้ไขกฎหมายและระเบียบต่าง ๆ เพื่อรักษาสิทธิประโยชน์ของชาติเพื่อให้สอดคล้องกับความตกลงของอาเซียนและรัฐธรรมนูญของไทยด้วย ทั้งนี้ หลายกระทรวงที่เกี่ยวข้องกำลังดำเนินการแก้ไขกฎหมาย อาทิ กระทรวงแรงงานกำลังแก้ไขกฎหมายแรงงาน โดยเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวข้องกับแรงงานต่างด้าว กระทรวงพาณิชย์กำลังแก้ไขกฎหมายเกี่ยวกับการถือครองหุ้นของชาวต่างชาติ กรมศุลกากรกำลังแก้ไขพระราชกำหนดพิธีอัตราภาษีศุลกากร กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ โดยกรมวิชาการเกษตรกำลังแก้ไขพระราชบัญญัติด้านการเกษตรให้สอดคล้อง เช่น ด้านสุขอนามัยพืช พระราชบัญญัติวัตถุอันตราย เป็นต้น

ด้วยเหตุนี้ ข้าราชการทั่วไปและสำนักงานเลขาธิการวุฒิสภาต้องพัฒนาศักยภาพและความรู้ด้านข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับอาเซียนเพื่อประโยชน์ของตนและการสนับสนุนการปฏิบัติหน้าที่ของสมาชิกวุฒิสภา รวมทั้ง คณะกรรมาธิการในการแก้ไขกฎหมายต่างๆ และสิ่งที่สำคัญอีกประการหนึ่ง คือ ภาษาอังกฤษ ซึ่งหากพิจารณาตามกฎบัตรอาเซียนแล้ว จะเห็นได้ว่าภาษาอังกฤษถูกกำหนดให้เป็น working language หรือภาษาทางการของอาเซียน เมื่อเข้าสู่ประชาคมอาเซียนสถานภาพของภาษาอังกฤษจะเปลี่ยนไปจากภาษาต่างประเทศ (foreign language) เป็น ภาษาที่สอง (second language) ที่ใช้รองจากภาษาไทย

อย่างไรก็ตาม ความรู้ด้านภาษาอังกฤษของคนไทยยังถือว่าอยู่ในเกณฑ์ที่ต่ำเมื่อเทียบกับประเทศในอาเซียนและประเทศอื่น ๆ ทั่วโลก จากผลการวิจัยของ Education First สถาบันสอนภาษาต่างประเทศชั้นนำได้เปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษจากกลุ่มประชากรจำนวน ๒ ล้านคนใน ๔๔ ประเทศทั่วโลกที่ไม่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแรกโดยให้ทำแบบทดสอบออนไลน์ที่ได้มาตรฐาน ผลปรากฏว่า ประเทศไทยอยู่ในลำดับที่ ๔๒ ซึ่งมีผลคะแนนที่ต่ำกว่าหลายประเทศในเอเชียไม่ว่าจะเป็น กัมพูชา (อันดับที่ ๔๑) เวียดนาม (อันดับที่ ๓๙) มาเลเซีย (อันดับที่ ๙) เกาหลีใต้ (อันดับที่ ๑๓) ไต้หวัน (อันดับที่ ๒๕) จีน (อันดับที่ ๒๙) อินเดีย (อันดับที่ ๓๐) และอินโดนีเซีย (อันดับที่ ๓๔) จากผลดังกล่าวสะท้อนให้เห็นว่าประเทศไทยต้องปรับปรุงระดับภาษาอังกฤษของคนในชาติเพื่อให้ไทยกลับมาเป็นผู้นำด้านภาษาอังกฤษของอาเซียนอีกครั้ง

๓. <u>อภิปรายเรื่อง “ความร่วมมือและความขัดแย้งในกลุ่มประเทศหมู่เกาะในอาเซียน : อินโดนีเซีย มาเลเซีย สิงคโปร์ บรูไน”</u>

นายอารอฟัต เจ๊ะมิง นักวิเทศสัมพันธ์ปฏิบัติการ

“ความขัดแย้ง” ในหนังสือ **“กลยุทธ์การสมานไมตรีเพื่อบรรลุสันติร่วมคน”** ของนายวิลเลี่ยม ยูริ ผู้แต่หนังสือเรื่อง “The Power of A Positive No”

๑) ความขัดแย้งที่มีรากฐานเกี่ยวกับผลประโยชน์อันมาจากความต้องการและความปรารถนาของมนุษย์

๒) การที่มีจุดยืนไม่ตรงกัน ขัดกันโดยมีเรื่องของผลประโยชน์ที่แฝงอยู่ในจุดยืนนั้น ซึ่งเกิดจากต่างฝ่ายต่างต้องการสิ่งเดียวกัน

๓) การแก่งแย่งชิงอำนาจต่อกัน

ทั้งนี้ ยูรีให้ความเห็นเพิ่มเติมว่าการสร้างความร่วมมือระหว่างกันเป็นวิธีที่สำคัญที่สุดในการจัดการกับความขัดแย้ง

ประเด็นที่เกี่ยวข้องกับความขัดแย้งและความร่วมมือระหว่างอินโดนีเซีย มาเลเซีย สิงคโปร์ และบรูไน สรุปได้ดังนี้

๑) วัฒนธรรม ภาษา และศาสนา

ด้านวัฒนธรรมและศาสนาเป็นไปในลักษณะพึ่งพา แลกเปลี่ยนและเรียนรู้ร่วมกัน เพราะกลุ่มชนส่วนใหญ่ของประเทศเหล่านี้มีเชื้อสายมลายูที่นับถือศาสนาอิสลาม ส่งผลให้มีความรู้สึกผูกพันฉันท์พี่น้อง ส่วนด้านภาษาจะมีความร่วมมือที่เรียกว่า MABBIM (Majlis Bahasa Brunei-Indonesia-Malaysia) เป็นองค์กรกลางที่มีความพยายามให้ภาษาของแต่ละประเทศใกล้เคียงกันในความหมายและการสื่อสาร อย่างไรก็ตาม มาเลเซียและอินโดนีเซียต่าง มีข้อพิพาทเรื่องภาษาที่ต่างฝ่ายต่างผลักดันให้ภาษามลายูของตนเป็นภาษาอาเซียนในอนาคต

๒) ด้านภูมิศาสตร์

การมีน่านน้ำและน่านฟ้าที่อยู่ใกล้กันทำให้เกิดความร่วมมือระหว่างกันด้านการเดินเรือในช่องแคบมะละกา ส่วนด้านการบิน โดยเฉพาะระหว่างมาเลเซียและสิงคโปร์ สิงคโปร์อาศัยพื้นที่ของมาเลเซียเป็นท่าอากาศยานของกองทัพและการบินพาณิชย์บางส่วนของสิงคโปร์ตั้งอยู่ที่รัฐยะโฮร์ของมาเลเซีย

อนึ่ง เมื่อย้อนกลับไปในอดีต มาเลเซียและอินโดนีเซียได้เผชิญหน้ากันอย่างรุนแรงระหว่างปี พ.ศ. ๒๕๐๕ – ๒๕๐๘ เกี่ยวกับเขตแดนซาบาห์ และซาราวัคบนเกาะบอร์เนียวของอินโดนีเซียหลังจากที่อังกฤษได้มอบเอกราชแก่มาเลเซีย พร้อมทั้ง ให้มาเลเซียมีอำนาจปกครองพื้นที่ซาบาห์และซาราวัค รัฐบาลซูการ์โนของอินโดนีเซียในสมัยนั้นได้ออกมาอ้างสิทธิ์ว่าอยู่ในเขตพื้นที่เกาะบอร์เนียวของตน การเผชิญหน้าครั้งนี้รุนแรงจนถึงขั้นตัดความสัมพันธ์ และเกิดการปะทะกันจำนวนหลายครั้งเป็นระยะเวลานานถึง ๓ ปี จึงยุติลง

๓) ด้านสังคมและเศรษฐกิจ

แรงงานราคาถูกจากอินโดนีเซียเข้าสู่ภาคตลาดแรงงานของมาเลเซียเป็นจำนวนมาก แต่มักจะเกิดปัญหาการเข้าเมืองโดยไม่ถูกกฎหมาย

อินโดนีเซียเป็นประเทศที่มีทรัพยากรอุดมสมบูรณ์ ส่งผลให้นักธุรกิจชาวมาเลเซียและสิงคโปร์เข้ามาลงทุนเช่าที่ดินเพื่อเพาะปลูกปาล์มน้ำมันและพืชเศรษฐกิจอื่นๆ

นอกจากนี้ สิงคโปร์ยังต้องพึ่งพาน้ำจืดจากมาเลเซียเพื่อใช้ในการอุปโภคและบริโภคภายในประเทศ

๔) ด้านการเมือง

มีความร่วมมือด้านความมั่นคงระหว่างกันโดยมีมาตรการด้านความปลอดภัยของประชาชนในประเทศ รวมทั้งยังลงนามในข้อตกลงการส่งผู้ร้ายข้ามแดนระหว่างกัน

หลังจากเหตุการณ์ ๙๑๑ ทั่วโลกเกิดความหวาดกลัวต่อการก่อการร้าย อินโดนีเซียถือว่าเป็นประเทศที่ถูกจับตามองมากที่สุดจากสหรัฐอเมริกาเกี่ยวกับเรื่องกลุ่มผู้ก่อการร้ายเจไอที่มีสมาชิกร่วมขบวนการจากหลายประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เช่น มาเลเซีย สิงคโปร์ และบรูไน

๔. <u>อภิปรายเรื่อง “บทบาทและการรับรู้ของภาคประชาชนในอาเซียน : อนาคต โอกาส และความคาดหวัง”</u>

ว่าที่ ร.ท. พรชัย น้อยบ้านโง้ง นักวิเทศสัมพันธ์ปฏิบัติการ

อาเซียนเริ่มต้นขึ้นตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๐๔ โดยไทย มาเลเซีย และฟิลิปปินส์ ได้ร่วมกันก่อตั้งสมาคมอาสา (Association of South East Asia) แต่ต่อมาได้หยุดชะงักไปเนื่องจากเกิดความขัดแย้งระหว่างมาเลเซียและฟิลิปปินส์ และกลับมาก่อตั้งเป็นสมาคมประชาชาติเอเชียตะวันออกเฉียงใต้หรืออาเซียนในปี พ.ศ. ๒๕๑๐ แม้ว่าอาเซียนจะก่อตั้งมาเป็นเวลา ๔๕ ปีแล้ว แต่ความร่วมมือในด้านต่าง ๆ เป็นไปอย่างหลวม ๆ และยังไม่คืบหน้ามากนัก อีกทั้งยังไม่มีข้อผูกมัดระหว่างกันภายใต้หลักการไม่ก้าวก่ายต่อกิจการภายในระหว่างกัน (Principle of Non-interference in the Internal Affairs) ดังจะเห็นได้ว่าการประชุมสุดยอดในช่วงระยะเวลาดังกล่าวเกิดขึ้นเพียง ๖ ครั้ง คือ ใน พ.ศ. ๒๕๑๙ ที่บาหลี ปี พ.ศ. ๒๕๒๐ ที่กัวลาลัมเปอร์ ปี พ.ศ. ๒๕๓๐ ที่มะนิลา ปี พ.ศ. ๒๕๓๕ ที่สิงคโปร์ ปี พ.ศ. ๒๕๓๘ ที่ กรุงเทพฯ และปี พ.ศ. ๒๕๕๑ ที่ฮานอย ซึ่งถือว่าความร่วมมือระหว่างกันยังมีไม่มากนัก

เมื่อเปรียบเทียบกับสหภาพยุโรปแล้ว ถือว่าความร่วมมือของอาเซียนเป็นไปอย่างเชื่องช้า โดยสหภาพยุโรปเริ่มต้นจากประชาคมถ่านหินและเหล็กกล้าแห่งยุโรป (European Coal and Steel Community) ที่ก่อตั้งขึ้นปี พ.ศ. ๒๔๙๔ หรือ ๑๐ ปี ก่อนการก่อตั้งสมาคมอาสาและ ๑๖ ปีก่อน การก่อตั้งอาเซียน แต่อีก ๖ ปีต่อมา ใน พ.ศ. ๒๕๐๐ ก็ได้ก่อตั้งประชาคมเศรษฐกิจยุโรป (European Economic Community) ซึ่งเป็นการจัดตั้งตลาดร่วมยุโรป (Single Market) โดยมีการเคลื่อนย้ายปัจจัย ๔ ประเภทอย่างเสรี ได้แก่ ๑. สินค้า ๒.บริการ ๓. แรงงาน ๔. ทุน หลังจากนั้น ก็มีการยกระดับเป็นสหภาพยุโรปในปี พ.ศ. ๒๕๓๕

นอกจากนี้ จุดเริ่มต้นของ สหภาพยุโรป และ อาเซียน ยังแตกต่างกัน กล่าวคือ สหภาพยุโรป เกิดขึ้นเพราะสมาชิกต้องการหนีออกจากภัยสงคราม คานอำนาจกับสหรัฐอเมริกา สร้างมูลค่าเพิ่มทางการค้าและเศรษฐกิจ โดยเปิดการเคลื่อนย้ายสินค้า บริการ ทุน และแรงงานอย่างเสรีภายในภูมิภาค ในขณะที่อาเซียนเกิดจากแนวคิดความมั่นคงหรือการต่อต้านลัทธิคอมมิวนิสต์ ซึ่งต่อมาประเทศที่ถูกมองเป็นปฏิปักษ์ เช่น ลาว เวียดนาม กัมพูชา ได้กลายมาเป็นส่วนหนึ่งของอาเซียนเองในปัจจุบัน ต่อมาในปี พ.ศ. ๒๕๓๕ มโนทัศน์ของอาเซียนเริ่มเปลี่ยนแปลงไปสู่สนามการค้าและกลายเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนหรือตลาดร่วมอาเซียนในที่สุด

หากวิเคราะห์ว่าเหตุใดอาเซียนจึงมีพัฒนาการที่ช้ากว่าสหภาพยุโรป สรุปได้ดังนี้

๑) ระบอบและอุดมการณ์ทางการเมืองที่แตกต่างกัน

๒) ระดับการพัฒนา ขนาดทางเศรษฐกิจ และแนวทางการพัฒนาเศรษฐกิจที่แตกต่างกัน

๓) ประวัติศาสตร์และประวัติศาสตร์ทางการเมืองที่พัฒนามาจากความขัดแย้งและการสู้รบกันมาก่อนของประเทศสมาชิกแต่ละประเทศ

๔) ความแตกต่างด้านภาษา ศาสนา วัฒนธรรม และภูมิศาสตร์

๕) ประชาชนของอาเซียนไม่ให้ความสนใจ และไม่ให้ความร่วมมือเท่าที่ควร

นอกจากนี้ จากผลสำรวจทัศนคติต่ออาเซียนโดยมูลนิธิอาเซียน (ASEAN Foundation) เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งได้ดำเนินการสำรวจนิสิตนักศึกษาจากมหาวิทยาลัยชั้นนำของประเทศสมาชิกอาเซียน ปรากฏว่าประชาชนของอาเซียนรู้จักอาเซียนน้อยมาก โดยเฉพาะในส่วนของประเทศไทยนั้น นิสิตนักศึกษาไทยรู้จักธงอาเซียนเพียงร้อยละ ๓๘.๕ และรู้ว่าอาเซียนก่อตั้งในปีใดเพียงร้อยละ ๒๗.๕ และในภาพรวมนิสิตนักศึกษาไม่ถึงร้อยละ ๖๕ รู้สึกว่าตนเองเป็นพลเมืองอาเซียน ในขณะที่สิงคโปร์นั้นรู้สึกว่าตนเองเป็นพลเมืองอาเซียนเพียงร้อยละ ๔๙.๓ เท่านั้น

อย่างไรก็ตาม อาเซียนก็มีปัจจัยที่กระตุ้นให้ภาคประชาชนกระตือรือร้นที่จะต้องรู้จักและเข้าใจอาเซียนมากขึ้น โดยแบ่งออกเป็น ๔ ประการ คือ

๑) การประกาศใช้กฎบัตรอาเซียน ทำให้อาเซียนมีสภาพองค์กรที่เป็นทางการ และมีข้อกำหนดที่เกี่ยวข้องกับผลประโยชน์และวิถีชีวิตของภาคประชาชนอาเซียนมากยิ่งขึ้น อาทิ การบรรเทาปัญหาความยากจน ลดช่องว่างการพัฒนา ส่งเสริมอัตลักษณ์ของอาเซียน ตลอดจนการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนและเสรีภาพขั้นพื้นฐาน

๒) การปรับบทบาทให้เลขาธิการอาเซียนมีบทบาทในเวทีระหว่างประเทศมากยิ่งขึ้น

๓) การรวมกันเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนในปีพ.ศ. ๒๕๕๘ ทำให้รูปแบบของอาเซียนที่รวมตัวกันอย่างหลวมๆ เปลี่ยนไปเป็นองค์กรความร่วมมือทางเศรษฐกิจที่เข้มแข็ง

๔) บทบาทของสื่อมวลชนซึ่งมีหน้าที่ให้ข้อมูลเกี่ยวกับอาเซียน

ในประเทศไทยก็เริ่มเห็นความเปลี่ยนแปลงจากภาคประชาชน โดยมีการจัดเสวนา สัมมนา ประชุมเชิงวิชาการ ประชุมเชิงปฏิบัติการเกี่ยวกับอาเซียนปีนี้ตลอดทั้งปีมากกว่า ๑๐,๐๐๐ ครั้ง โดยเฉพาะงานที่สำคัญซึ่งจะมีการจัดพร้อมๆ กันประมาณ ๓ งานต่อวัน

ตัวอย่างกิจกรรมภาคประชาชนที่สำคัญ เช่น

๑) ASEAN Civil Society Conference/ASEAN People's Forum เป็นการจัดประชุมคู่ขนานการประชุมสุดยอดของภาคประชาชน โดยมีประเด็นที่น่าสนใจ คือ สิทธิเด็ก สิทธิสตรี สิทธิแรงงานอพยพ ประเด็นทางการค้า สิ่งแวดล้อม การประมง การเกษตร และโรคเอดส์

๒) Mekong Peace Journey เป็นโครงการที่มหาวิทยาลัยมหิดลดำเนินการร่วมกับ NGO หลายแห่ง โดยรวมเยาวชนจาก ๓ - ๔ ประเทศในอาเซียนแถบลุ่มแม่น้ำโขง เพื่อแลกเปลี่ยนทัศนคติ และสร้างเครือข่ายเบื้องต้นที่จะให้ประชาชนที่เข้าร่วมกิจกรรมดังกล่าวผูกมิตรสัมพันธ์กัน

๓) Cambodian – Thai Exchange Program เป็นโครงการที่มีลักษณะคล้ายค่ายเยาวชนระหว่างไทยกับกัมพูชาเพื่อให้เยาวชนจากทั้งสองประเทศมาทำกิจกรรมร่วมกันแลกเปลี่ยนทัศนคติระหว่างกัน และสร้างความสัมพันธ์อันดีต่อกัน

๕. <u>อภิปรายเรื่อง "ภาษาอังกฤษกับประชาคมอาเซียน"</u>

นางสาวพัชนี วิยาภรณ์ นักวิเทศสัมพันธ์ปฏิบัติการ

นับตั้งแต่การก่อตั้งสมาคมอาเซียน ในปี พ.ศ. ๒๕๑๐ โดยมีสมาชิกแรกก่อตั้ง ๕ ประเทศ ได้แก่ ไทย มาเลเซีย สิงคโปร์ อินโดนีเซีย และฟิลิปปินส์ ในปัจจุบันสมาชิกในอาเซียนมีเพิ่มขึ้นเป็น ๑๐ ประเทศ สภาพความสัมพันธ์และความร่วมมือระหว่างรัฐสมาชิกในอดีตที่ผ่านมา อาจกล่าวได้ว่าเป็นการรวมตัวกันอย่างหลวม ๆ ขาดความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ถึงแม้ว่า มีการไปมาหาสู่กันหรือร่วมประชุมทั้งในระดับเล็กหรือประชุมใหญ่ร่วมกันเป็นระยะ รวมถึงมีการลงนามในเอกสารปฏิญญาหรือสนธิสัญญาร่วมกัน แต่กลับไม่ได้ติดตามในข้อตกลง หรือให้ความสำคัญกับการลงนามในสนธิสัญญาที่ลงนามกันเท่าที่ควร โดยไม่มีบทลงโทษใด แต่ในปัจจุบันสังคมโลกมีการแข่งขันกันมากขึ้น รวมทั้งมีปัญหาระหว่างประเทศที่สลับซับซ้อนมากขึ้น เป็นเรื่องยากที่รัฐใดรัฐหนึ่งจะสามารถดำเนินการแข่งขันหรือแก้ไขปัญหาได้เพียงลำพัง จึงได้ตระหนักถึงความร่วมมือ และสร้างความเป็นหนึ่งเดียวในรูปของประชาคมจึงเกิดขึ้น โดยผู้นำอาเซียนในที่ประชุมสุดยอดอาเซียน ครั้งที่ ๘ ในปี พ.ศ. ๒๕๓๕ ประเทศสมาชิกเห็นชอบกำหนดเป้าหมายการบรรลุการรวมเป็น ประชาคมอาเซียนในปี พ.ศ. ๒๕๖๓ ต่อมาเห็นว่าควรจะมีการเปลี่ยนแปลงให้เร็วขึ้นเพื่อจะสามารถแข่งขันกับประเทศนอกภูมิภาคอื่นได้ จึงต้อง

เปลี่ยนแปลงให้ได้ภายในปี พ.ศ. ๒๕๕๘ โดยในปี พ.ศ. ๒๕๕๑ อาเซียนมีอายุครบ ๔๑ ปี อาเซียนสามารถออกกฎบัตรของอาเซียนได้ ซึ่งมีผลบังคับใช้เมื่อ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๕๑

ด้วยเหตุนี้ ประเทศสมาชิกทั้งหลายจึงต้องเตรียมความพร้อมทุกด้าน โดยเฉพาะการมุ่งหวังการพัฒนาทรัพยากรบุคคล (Human Resource Development) สำหรับประเทศไทย ในปัจจุบันกำลังดำเนินการเตรียมพร้อมในทุกด้านเพื่อเข้าสู่ประชาคมอาเซียน

ในการเตรียมความพร้อมประชาชนของแต่ละประเทศจำเป็นต้องติดต่อสื่อสารกันในทุกด้าน ทั้งในเรื่องเศรษฐกิจ สังคม การเมือง การปกครอง การศึกษา ศิลปวัฒนธรรม ประเพณี การท่องเที่ยว และอื่น ๆ ดังนั้น การสื่อสารที่มีประสิทธิภาพจะสร้างความเข้าใจ และความร่วมมือระหว่างประชาชน องค์กรภาครัฐ และเอกชน ทุกระดับได้ โดยมีภาษากลางเป็นเครื่องมือสำคัญในการสื่อสารระหว่างกัน โดยเฉพาะเรื่องการทำงาน โดยในกฎบัตรอาเซียน ข้อ ๓๔ บัญญัติว่า “The working language of ASEAN shall be English” กล่าวคือ ให้ภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางในการติดต่อสื่อสารระหว่างกัน ส่งผลให้การพัฒนาคนสู่ประชาคมอาเซียนต้องเกี่ยวข้องกับการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษโดยไม่อาจหลีกเลี่ยงได้

ในการเตรียมความพร้อมด้านภาษาประชาชนควรมีรู้ภาษาอังกฤษ แต่ระดับความรู้และทักษะที่แต่ละคนจำเป็นต้องมี จะขึ้นอยู่กับความจำเป็น และความถี่ในการใช้งาน หรือการสื่อสารสำหรับคนที่ใช้ภาษาอังกฤษเกี่ยวข้องในการทำงาน จะต้องเร่งพัฒนาตนเอง เพื่อสามารถใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารได้อย่างมีคุณภาพ โดยเฉพาะอาชีพ ๘ สาขา นำร่องที่จะมีการเปิดเคลื่อนย้ายแรงงานเสรี อาทิ สาขาการแพทย์ ทันตแพทย์ พยาบาล วิศวกร สถาปนิก นักบัญชี ช่างสำรวจ และสาขาการท่องเที่ยว สำหรับประเทศไทยหน่วยงานภาครัฐทุกหน่วยงานควรกำหนดเรื่องความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเป็นนโยบายในการบรรจุข้าราชการทุกระดับ ทุกหน่วยงาน

การพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ แบ่งเป็น ๓ กลุ่ม คือ

กลุ่มที่ ๑ คือ กลุ่มเด็ก เยาวชน นักเรียน นักศึกษา และบุคคลที่เตรียมพร้อมเข้าสู่ตลาดแรงงานโดย กระทรวงศึกษาธิการ สถาบันการศึกษา ทั้งในระดับ ประถม มัธยม อุดมศึกษา ต้องพยายามพัฒนาปรับปรุงหลักสูตรเพื่อให้นักเรียนนักศึกษา รวมถึงประชาชนทั่วไปที่สนใจมีความรู้และทักษะที่ตรงกับความต้องการในการใช้งานและสามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมประชาคมอาเซียนได้ในอนาคต รองศาสตราจารย์ นพพร สโรบล สถาบันภาษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ กล่าวว่า ประชาชนจะสามารถใช้ภาษาอังกฤษได้ดีนั้น ผู้มีบทบาทสำคัญ ได้แก่

ครูผู้สอน ต้องมีการพัฒนาตนเองก่อน ต้องมีความรู้เกี่ยวกับประเทศในอาเซียน มีทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศในการสื่อสาร มีทักษะการใช้เทคโนโลยี และการใช้สื่ออิเล็กทรอนิกส์ ตลอดจนทักษะในการถ่ายทอดความรู้สู่ผู้เรียน

ผู้บริหารสถานศึกษา ต้องส่งเสริมและสนับสนุนครูสอนภาษาอังกฤษในการพัฒนาตนเอง โดยประสานความร่วมมือเรื่องการจัดสรรงบประมาณ และทุนกับองค์กรต่าง ๆ ทั้งในและต่างประเทศ

กลุ่มที่ ๒ คือ กลุ่มคนวัยทำงาน ซึ่งหมายถึงบุคลากรในองค์กรหรือหน่วยงานต่าง ๆ ทั้งภาครัฐและภาคเอกชน ซึ่งสามารถแยกย่อยได้อีก ๔ กลุ่ม คือ

๑) บุคคลที่ไม่มีทักษะการสื่อสารภาษาต่างประเทศใด ๆ เลย และไม่พร้อมจะรับการพัฒนาหรือฝึกฝนอีก โดยส่วนใหญ่เหลืออายุงานการทำงานไม่มาก ไม่มีลักษณะงานที่ต้องเกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาต่างประเทศ หากต้องเกี่ยวข้องกับประชาคมอาเซียนอาจจะไม่สามารถปรับตัวได้หรือปรับตัวได้ยาก

๒) บุคคลที่ไม่มีทักษะการสื่อสารภาษาต่างประเทศใด ๆ เลย แต่พร้อมสำหรับการพัฒนาฝึกฝน ไม่ว่าลักษณะงานจะต้องใช้ภาษาต่างประเทศหรือไม่ก็ตาม ซึ่งความสามารถและทักษะหลังการพัฒนาจะสามารถสื่อสารได้เล็กน้อย หรือสื่อสารอย่างง่าย ๆ ได้ แต่ต้องใช้เวลาในการพัฒนาฝึกฝนนาน หากต้องเกี่ยวข้องกับประชาคมอาเซียนอาจจะรู้สึกเป็นภาระและปรับตัวได้ตัวยาก

๓) บุคคลที่มีทักษะการสื่อสารภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) บ้าง แต่ความถี่ในการใช้งานไม่มาก พร้อมฝึกฝนและฟื้นฟูทักษะได้ โดยความสามารถและทักษะในการสื่อสารหลังจากการพัฒนาจะมีคุณภาพในระดับปานกลางถึงระดับค่อนข้างสูง หากต้องเกี่ยวข้องกับประชาคมอาเซียนจะปรับตัวได้ง่าย และใช้เวลาไม่นาน

๔) บุคคลที่มีทักษะการสื่อสารภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ได้ดีมีคุณภาพในระดับค่อนข้างสูง ถึงสูงสุด มีโอกาสใช้ภาษาในการสื่อสารเป็นประจำ มีการพัฒนาฝึกฝนทักษะเพิ่มเติมอย่างสม่ำเสมอเพื่อให้ทันต่อเหตุการณ์ และสถานการณ์โลกที่เปลี่ยนไป โดยมีความสามารถและทักษะในการสื่อสารดี พร้อมตลอดเวลาสำหรับการก้าวสู่และการดำรงชีวิตอยู่ในสังคมประชาคมอาเซียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

บุคคลในกลุ่มนี้ อาจได้รับโอกาสและให้ความสนใจในการพัฒนาเพิ่มพูนทักษะการสื่อสารภาษาต่างประเทศมากกว่า เนื่องจากส่วนใหญ่จะได้รับการส่งเสริมและสนับสนุนจากองค์กรหรือหน่วยงานต้นสังกัด และทิศทางการพัฒนาจะเน้นการสื่อสารเฉพาะทางในเรื่องเฉพาะที่เกี่ยวข้องกับงานประจำ

จากบันทึกอาเซียน (ASEAN Diary) หัวข้อ “การใช้ภาษาอังกฤษและภาษาอื่นในภูมิภาคกับอนาคตของไทยในอาเซียน ซึ่งเผยแพร่ทางเว็บไซต์ ดร.สมเกียรติ อ่อนวิมล กล่าว “การเรียนภาษาอังกฤษหรือภาษาต่างประเทศอื่น ๆ เป็นธรรมชาติของมนุษย์ที่จะเรียนรู้ได้เสมอเหมือนกันทุกคน ทุกเพศ ทุกวัย ไม่เกี่ยวกับภูมิปัญญาพิเศษใด ๆ ไม่มีข้ออ้างว่าเรียนไม่ไหว อายุมากแล้ว “ลิ้นแข็ง” ภาษาเป็นทักษะ เรียนรู้ได้ด้วยการฝึกฝน และใช้เป็นประจำ”

กลุ่มที่ 3 คือ กลุ่มบุคคลที่ประกอบอาชีพอิสระ เช่น เกษตรกร มอเตอร์ไซค์รับจ้าง แรงงาน หรือเจ้าของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม และประชาชนทั่วไป ซึ่งเป็นกลุ่มที่อาจจะต้องเกี่ยวข้องกับกิจกรรมการประสานความร่วมมือในประชาคมอาเซียนที่จะเกิดขึ้นในอนาคต ไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง ความสำคัญของการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาต่างประเทศ ยังไม่เป็นที่ตระหนักอย่างแพร่หลายมากนัก มีจำนวนน้อยที่เห็นความสำคัญและหากต้องการศึกษาเรียนรู้และพัฒนาทักษะเพิ่มเติมอาจจะต้องลงทุนหรือเสียใช้จ่ายในการค่าอบรมเอง

ความรู้และทักษะการสื่อสารภาษาต่างประเทศของชาวไทยเพื่อรองรับประชาคมอาเซียนอยู่ในระดับที่แตกต่างกัน และความสามารถในการปรับตัวเข้าสู่ประชาคมฯ ก็แตกต่างกันด้วย ขณะนี้ทุกภาคส่วนมีความพยายามในการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษซึ่งเป็นประเด็นที่ได้รับความสนใจ ที่ผ่านมามีหลายโครงการและแผนงานที่ดำเนินการในเรื่องดังกล่าว มีการจัดหลักสูตรภายใน และหลักสูตรเพื่อสาธารณะให้บริการฝึกอบรมและพัฒนาทักษะทางภาษาเพื่อการก้าวสู่ประชาคมอาเซียน หากแต่การดำเนินงานยังอยู่ในลักษณะที่ขาดการบูรณาการให้เป็นรูปแบบหรือทิศทางเดียวกัน

สำหรับประเทศไทย การกำหนดทิศทางการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาต่างประเทศจะเป็นไปอย่างถูกต้อง สอดคล้องกับความต้องการและสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไปทั้งในระดับภูมิภาคและระดับโลก ควรจะต้องหันมาพิจารณาข้อมูลสถานการณ์ปัจจุบันเกี่ยวกับทักษะ ความรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของคนไทย เพื่อกำหนดทิศทาง หรือหลักสูตรการเรียนการสอน และการฝึกอบรมภาษาอังกฤษที่ถูกต้อง

หนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่งเผยข้อมูลว่าคนไทยอ่อนภาษา แพ้หลายประเทศเพื่อนบ้าน และได้นำเสนอข้อมูลจากการบรรยายของนักวิชาการท่านหนึ่ง สังกัดกรมการค้าต่างประเทศ ในการสัมมนาเรื่อง “ส่งออกสดใสภายใต้ FTA : อาเซียนจีนและเปรู” โดยกล่าวว่า “คนไทยมีความสามารถใช้ภาษาอังกฤษเป็นอันดับท้ายของอาเซียน ซึ่งน้อยกว่าสิงคโปร์ ฟิลิปปินส์ มาเลเซีย พม่า เวียดนาม และ ลาว”

นอกจากนี้หนังสือพิมพ์ดังกล่าว ยังนำเสนอผลสำรวจล่าสุดของธนาคารโลกที่สำรวจทักษะแรงงานอาเซียนจากนายจ้าง ๒๐๐ บริษัทในประเทศอาเซียน พบว่า แรงงานไทยโดดเด่นเรื่องทัศนคติในการทำงาน แต่ในขณะเดียวกันมีทักษะด้านภาษาอังกฤษเป็นจุดด้อยมากที่สุดเมื่อเทียบกับแรงงานอินโดนีเซีย และผลสำรวจของ โรงเรียนภาษาระดับโลก EF ที่สำรวจทักษะภาษาอังกฤษจาก ๔๔ ประเทศทั่วโลก พบว่าไทยอยู่ลำดับที่ ๔๒ กัมพูชาอยู่ลำดับที่ ๔๑ เวียดนามอยู่ลำดับที่ ๓๙ อินโดนีเซียอยู่ลำดับที่ ๓๔ และมาเลเซียอยู่ในลำดับที่ ๙

อุปสรรคในการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของคนไทย

อาจารย์ Cassandra James อาจารย์สอนภาษาอังกฤษ โรงเรียนเอกชนแห่งหนึ่งในประเทศไทย ได้สะท้อนปัญหาของระบบการศึกษาไทยผ่านบทความภาษาอังกฤษ Education in Thailand : A Terrible Failure ที่เผยแพร่ทางเว็บไซด์ โดยระบุว่าระบบการศึกษาไทยมีปัญหาคือ

๑) วัฒนธรรมไทย เด็กส่วนใหญ่เคยชินกับการเป็นผู้ถูกป้อนข้อมูลอย่างเดียว เด็กมักจะนั่งเงียบ ฟัง และจด ซึ่งขัดกับลักษณะการเรียนรู้ภาษาที่ดี ซึ่งต้องกระตือรือร้น

๒) งบประมาณสนับสนุนการศึกษาน้อยเกินไป

๓) กระทรวงศึกษาธิการเปลี่ยนแปลงกฎระเบียบต่าง ๆ ทุกเทอม

๔) เงินเดือนครูในประเทศไทยมีอัตราต่ำกว่าประเทศอื่น ๆ ในภูมิภาคเดียวกัน

๕) การได้รับอนุญาตเข้ามาทำงานและการขอวีซ่ามาทำงานในประเทศไทยทำได้ยาก
๖) ขนาดห้องเรียนใหญ่เกินไป (ประมาณ ๕๐ คน/ห้อง)
๗) ระบบการพัฒนาและฝึกอบรมครูผู้สอนไม่มีประสิทธิภาพ
๘) นักเรียนเกียจคร้าน คัดลอกงานมาส่ง สอบตก แต่ครูยอมให้สอบผ่าน
๙) นักเรียนไม่ได้รับการสอนให้รู้จักการคิดวิเคราะห์
๑๐) นักเรียนมักจะนั่งหลับในห้องเรียน และครูไม่สนใจว่านักเรียนจะตั้งใจฟังหรือไม่
๑๑) ขาดแคลนอุปกรณ์การเรียนการสอน และหนังสือ

ดังนั้น ประเทศไทยต้องเร่งแก้ปัญหาทุกแนวทางในการพัฒนาให้คนไทยให้มีทักษะในการใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารอย่างมีคุณภาพ เพื่อรองรับประชาคมอาเซียนที่กำลังจะมาถึงเร็ว ๆ นี้

๖. <u>อภิปรายเรื่อง “แหล่งท่องเที่ยว UNSEEN ในอาเซียน : ความร่วมมือและความเชื่อมโยง”</u>

นางสาวกมลทิพย์ โพธิ์กลาง นักวิเทศสัมพันธ์ปฏิบัติการ
ธุรกิจการท่องเที่ยวในภูมิภาคอาเซียน

ธุรกิจท่องเที่ยวเป็นปัจจัยหลักสำคัญอีกด้านหนึ่งต่อความสำเร็จของการเป็นประชาคมอาเซียน เนื่องจากจะช่วยผลักดันเศรษฐกิจ และความเจริญทางสังคมอีกปัจจัยหนึ่งที่สำคัญต่อการรวมกันในภูมิภาค หากการท่องเที่ยวประสบความสำเร็จ เศรษฐกิจจะดีขึ้นด้วย หรือเศรษฐกิจดีการท่องเที่ยวจะดีตามด้วย

ปัจจัยที่มีผลกระทบต่อการท่องเที่ยวทั้งต่อในประเทศภูมิภาคอาเซียนและประเทศต่าง ๆ ทั่วโลก คือ สภาวะทางเศรษฐกิจ ราคาน้ำมัน ปัญหาการเมือง ปัญหาเศรษฐกิจในภูมิภาคยุโรปและปัญหาภายในประเทศสหรัฐอเมริกา แต่การท่องเที่ยวของอาเซียน ยังเป็นที่ดึงดูดของนักท่องเที่ยวจากทั่วโลกตลอดมา เนื่องจากมีความหลากหลายทางวัฒนธรรมและวิถีชีวิตความเป็นอยู่ รวมถึงแหล่งท่องเที่ยวคุณภาพระดับสากลมีราคาย่อมเยา (affordable destination with international standards)

การประชุมASEAN Tourism Forum (ATF) ในปี พ.ศ. ๒๕๕๕ เมืองมานาโดเกาะสุลาเวสี ประเทศอินโดนีเซีย ที่ประชุมระดับกระทรวงการท่องเที่ยวของกลุ่มประเทศอาเซียนได้รับทราบและเห็นชอบรายงานแผนการตลาด ซึ่งเป็นแผนกลยุทธ์เพื่อการท่องเที่ยวอาเซียน สำหรับปี พ.ศ. ๒๕๕๔ – ๒๕๕๘ (ASEAN Tourism Strategic Plan : ATSP) โดยตลอด ๔ ปีนับจากนี้จะมีการตั้งกลุ่มเป้าหมายที่ชัดเจนขึ้น ได้แก่

ปี พ.ศ. ๒๕๕๕ ตั้งเป้ากลุ่มนักท่องเที่ยวจากจีนและอินเดีย เนื่องจากมีอัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจสูง

ปี พ.ศ. ๒๕๕๖ ส่งเสริมการท่องเที่ยวใหม่ ๓ กลุ่มหลัก คือ การท่องเที่ยวเพื่อเสริมสร้างประสบการณ์ชีวิต การท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ และการท่องเที่ยวเชิงผจญภัย

ปี พ.ศ. ๒๕๕๗ เจาะตลาดนักท่องเที่ยวเชิงธุรกิจ (Business Travel)

ปี พ.ศ. ๒๕๕๘ เจาะตลาดนักท่องเที่ยวผู้สูงอายุ (Senior Travel)

การท่องเที่ยวหลักในอาเซียน แบ่งเป็น ๔ กลุ่ม คือ

๑) การท่องเที่ยงเชิงวัฒนธรรมและมรดกโลก

๒) การท่องเที่ยวทางธรรมชาติ

๓) แหล่งท่องเที่ยวชุมชน

๔) การท่องเที่ยวทางเรือ

โดยตั้งเป้าหมายว่าใน ปี พ.ศ. ๒๕๕๘ จะมีนักท่องเที่ยวจากภูมิภาคอื่นเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวจำนวน ๑๐๗ ล้านคน เพิ่มจากปี พ.ศ. ๒๕๕๔ ที่มีจำนวน ๗๕ ล้านคนในอัตราเฉลี่ยร้อยละ ๗ – ๘ ต่อปี

การประชุม World Economic Forum เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (World Economic Forum on East Asia) เมื่อเดือนพฤษภาคม ๒๕๕๕ ในประเทศไทยที่ผ่านมา มีกล่าวพูดคุยเกี่ยวกับการท่องเที่ยวในประเด็นต่าง ๆ ดังนี้

๑) จากสถิติ ปี พ.ศ. ๒๕๕๔ อาเซียนมีนักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาท่องเที่ยว ประมาณ ๗๙ ล้านคน ในจำนวนนี้มีนักท่องเที่ยวจากอาเซียนด้วยกัน ร้อยละ ๔๓

๒) จากการวิเคราะห์ในด้านศักยภาพด้านการแข่งขัน (ASEAN Travel and Tourism Competitiveness Report ๒๕๕๕) จากดัชนี (Travel and Tourism Competitiveness Index (TTCI) โดยรายงานศักยภาพการแข่งขันด้านการท่องเที่ยวของประเทศในอาเซียน โดยสิงคโปร์มีศักยภาพด้านการแข่งขันสูงที่สุดในอาเซียน รองลงมาคือ มาเลเซีย ไทย กัมพูชา และฟิลิปปินส์ ปรากฏว่าโดยพิจารณาจากจุดแข็งเรื่องทรัพยากรธรรมชาติ วัฒนธรรม ความปลอดภัย การสนับสนุนของรัฐบาล ความคุ้มค่า และปัจจัยอื่นที่สนับสนุนด้านการท่องเที่ยว

จากแผนกลยุทธ์การท่องเที่ยวอาเซียน ปี พ.ศ. ๒๕๕๔ – ๒๕๕๘ ประเทศสมาชิกในอาเซียนมีความเห็นร่วมกันที่จะร่วมกันส่งเสริมการท่องเที่ยวในภูมิภาคอาเซียนให้กับนักท่องเที่ยวนอกภูมิภาคอื่น ๆ ได้รู้จักมากยิ่งขึ้น โดยตั้งเป้าเพิ่มนักท่องเที่ยวเป็น ๑๐๐ ล้านคน

คำขวัญเชิญชวนท่องเที่ยวในอาเซียน

กัมพูชา	Kingdom of Wonder
เวียดนาม	A Different Orient
บรูไน	A Kingdom of Unexpected Treasures
อินโดนีเซีย	Wonder Indonesia
ลาว	Simply Beautiful
มาเลเซีย	Malaysia Truly Asia
สิงคโปร์	Your Singapore
ฟิลิปปินส์	Pilipinas Kay Ganda
พม่า	Mystical Myanmar
ไทย	Amazing Thailand Always Amazes You

แนะนำสถานที่ท่องเที่ยวน่าสนใจในประเทศอาเซียน

เวียดนาม อ่าวฮาลองเบ

	เนินทราย หาดมุยเน
ลาว	ทุ่งไหหิน เชียงขวาง (โพนสวรรค์)
	พระธาตุหลวง เวียงจันทน์
	บึงขุนกองเลียง หรือบึงน้ำฟ้า แขวงคำม่วน
	ลาวใต้ ที่ราบสูงโอโลแว ด่านหนองหลวง
บรูไน	มัสยิดโอมาร์ อาลี ไซฟูดดีน โมกัส
	เซอรี เกอนันงัน
	กัมปงไอเยอร์
พม่า	พระตาหวาน
	เทพทันใจ
	วัดไจ๊ป๋อรอ หรือวัดพระไฝเลื่อน
	พระมหามัยมุนี แห่งมัณฑะเลย์ มีพิธีล้างพระพักตร์ให้ทุกเช้า
	ทะเลสาบอินเล ชาวอินตา ใช้เท้าพายเรือหาปลา
ฟิลิปปินส์	หมู่เกาะบาตาเนส
อินโดนีเซีย	บุโรพุทโธ
	อิเรียนจายา
	ทะเลสาบโตบา
กัมพูชา	เมืองแกบ คงวิถีชีวิตดั่งเดิม
	เกาะซองซา เกาะส่วนตัว
	พระตะบอง ล่องเรือชมวิถีชีวิต
มาเลเซีย	เมืองคุนชิง

๗. <u>อภิปรายเรื่อง “ระเบียงเศรษฐกิจตะวันออก – ตะวันตก (East – West Corridors) : ความสำคัญและการเชื่อมโยงอาเซียน”</u>

นายสักกะ จราวิวัฒน์ นักวิเทศสัมพันธ์ปฏิบัติการ

ระเบียงเศรษฐกิจตะวันออก – ตะวันตก (East – West Corridors) หรือ แนวพื้นที่เศรษฐกิจตะวันออก – ตะวันตก สืบเนื่องจากที่ ไทย พม่า ลาว กัมพูชา เวียดนาม และจีน ได้ริเริ่มโครงการพัฒนาความร่วมมือทางเศรษฐกิจในอนุภูมิภาคลุ่มแม่น้ำโขง (Greater Mekong Subregion: GMS) โดยมีการรวมกลุ่มกันขึ้นมา โดยมีวัตถุประสงค์หลักเพื่อส่งเสริมให้เกิดการขยายตัวทางการค้า การลงทุนอุตสาหกรรม การเกษตร และบริการ และยกระดับความเป็นอยู่ของประชาชนในอนุภูมิภาคลุ่มแม่น้ำโขง โดยสนับสนุนให้มีการติดต่อและการแข่งขันระหว่างกันนั้น รัฐบาลจากประเทศสมาชิก อนุภูมิภาคลุ่มแม่น้ำโขง จึงได้กำหนดแนวพื้นที่เศรษฐกิจในลุ่มแม่น้ำโขงจำนวน ๙ เส้นทางหลัก ให้เป็นแนวพัฒนาพื้นที่เศรษฐกิจของอนุภูมิภาค และหนึ่งในเส้นทางที่ขณะนี้กำลังเริ่มปรากฏผลเชิงรูปธรรมได้แก่เส้นทางระเบียงเศรษฐกิจแนวตะวันออก - ตะวันตก (East-West Economic Corridor: EWEC) หรือเส้นทางหมายเลข ๙ (R๙)

เส้นทางแนวพื้นที่เศรษฐกิจตะวันออก – ตะวันตก มีระยะทางยาว ๑,๔๕๐ กิโลเมตร อยู่ในเขตไทยเป็นระยะทางยาวที่สุด เส้นทางเริ่มจากเมืองท่าดานังของเวียดนาม ผ่านเมืองเว้และเมืองลาวบาว อันเป็นเขตเศรษฐกิจพิเศษของเวียดนามซึ่งติดกับชายแดน สปป.ลาว มีระยะทาง ๒๖๐ กิโลเมตร จากนั้นเส้นทางหมายเลข ๙ จะผ่านเข้าแขวงสะหวันนะเขตใน สปป.ลาว และข้ามสะพานมิตรภาพแห่งที่ ๒ (มุกดาหาร - สะหวันนะเขต) มีระยะทาง ๒๔๐ กิโลเมตร ข้ามแม่น้ำโขงสู่ไทยที่จังหวัดมุกดาหาร ผ่านจังหวัด กาฬสินธุ์ ขอนแก่น เพชรบูรณ์ พิษณุโลก จนไปสุดที่อำเภอแม่สอด จังหวัดตาก มีระยะทาง ๗๗๐ กิโลเมตร ต่อจากนั้นเข้าไปยังพม่าจนถึงอ่าวเมาะตะมะที่เมืองมะละแหม่ง มีระยะทาง ๒๖๐ กิโลเมตร ซึ่งเป็นการ “ตัดขวาง” โดยเชื่อมระหว่างสองมหาสมุทรคือ มหาสมุทรแปซิฟิกทางตะวันออกและมหาสมุทรอินเดียทางตะวันตกซึ่งอาจจะสามารถเชื่อมต่อไปยังอินเดียและตะวันออกกลางต่อไป ขณะนี้โครงข่ายคมนาคมที่เชื่อมโยงประเทศทั้งสี่เข้าด้วยกันในเส้นทางระเบียงเศรษฐกิจแนวตะวันออก-ตะวันตกนี้สามารถเปิดใช้แล้วในระยะไทย-เวียดนาม มีเพียงช่วงหนึ่งในดินแดนพม่าที่ยังก่อสร้างอยู่ ประเทศในอาเซียนคาดหวังว่าโครงการนี้จะช่วยเชื่อมโยงอาเซียนให้เป็นหนึ่งเดียวกัน โดยการคมนาคมที่สะดวกรวดเร็วรวมถึงลดค่าใช้จ่ายในด้านขนส่งมากยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ในการรวมกลุ่มและการดำเนินโครงการ

๑) ลดต้นทุนค่าขนส่ง เพิ่มศักยภาพในการแข่งขัน

๒) ส่งเสริมการท่องเที่ยวในอาเซียนตามเส้นทาง

๓) การจ้างงานในพื้นที่ เช่น อุตสาหกรรมด้านการผลิต อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว เป็นต้น

๔) ส่งเสริมความได้เปรียบ คือ ส่งเสริมจุดเด่นของประเทศต่าง ๆ เช่น ไทยมีจุดเด่นด้านการท่องเทียว พม่ามีจุดเด่นด้านแรงงาน ลาวมีทรัพยากรทางธรรมชาติ เวียดนามมีท่าเรือน้ำลึก เป็นต้น

อุตสาหกรรมที่มีศักยภาพในการพัฒนาตามแนวเส้นทางระเบียงเศรษฐกิจตะวันออก – ตะวันตก

๑) อุตสาหกรรมด้านการเกษตร เช่น การแปรรูปอาหารกระป๋อง เครื่องจักรกลการเกษตร ยางพารา เป็นต้น

๒) อุตสาหกรรมที่ใช้วัตถุดิบในพื้นที่ เช่น แร่ธาตุ ไม้ พลังงานไฟฟ้า เป็นต้น

๓) อุตสาหกรรมการบริการ เช่น การขนส่งสินค้า และคน เป็นต้น

๔) อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว เช่น โรงแรม รีสอร์ท โฮมสเตย์ เป็นต้น

ยุทธศาสตร์ด้านการพัฒนา

๑) ด้านสังคมและสิ่งแวดล้อม เช่น ปัญหาด้านสาธารณสุข ปัญหาด้านแรงงาน การเคลื่อนย้ายแรงงาน

๒) ด้านโครงสร้างพื้นฐาน เช่น การปรับปรุงเส้นทางคมนาคม ถนน การขยายช่องทางการเดินรถ

๓) ด้านการอำนวยความสะดวกการคมนาคมและการค้า

๔) ส่งเสริมการลงทุน

๕) ส่งเสริมการท่องเที่ยว

๘. <u>อภิปรายเรื่อง “การแลกเปลี่ยนประสบการณ์การปฏิบัติหน้าที่ล่ามในการประชุม ณ ต่างประเทศ”</u>

นางสาวธนิยา อุมะวิชนี นักวิเทศสัมพันธ์ปฏิบัติการ

การจัดการประชุมสมาคมเลขาธิการรัฐสภา หรือ ASGP (Association of Secretaries General of Parliaments) จัดตั้งขึ้นเพื่อแลกเปลี่ยนประสบการณ์การทำงานในการประชุม โดยการเสนอหัวข้อนำปัญหาเกี่ยวกับกระบวนการทางนิติบัญญัติของรัฐสภาหรืออุปสรรคการดำเนินงานของหน่วยงานสนับสนุน เช่น หน่วยงานของสำนักงานเลขาธิการรัฐสภานำมาเป็นหัวข้อการดำเนินการประชุมเพื่อแลกเปลี่ยนประสบการณ์ทำงาน เพิ่มพูนความร่วมมือระหว่างสมาชิกที่ทำงานด้านขอบข่ายของงานสนับสนุนงานด้านนิติบัญญัติ

ในการประชุมของสมาคมเลขาธิการรัฐสภาจะดำเนินการประชุมควบคู่กับการประชุมสหภาพรัฐสภา โดยจัดการประชุมขึ้นปีละ ๒ ครั้ง เรียกการสมัยประชุมใบไม้ผลิ เดือนมีนาคม-เมษายน และ การจัดการประชุมสมัยประชุมใบไม้ร่วงในช่วงกลางเดือนตุลาคม การประชุมครั้งล่าสุดที่ เมืองกัมปารา ประเทศอูกันดา ในวันที่ ๑ – ๕ เมษายน ๒๕๕๕ ซึ่งเป็นการประชุมครั้งที่ ๑๒๖ และการประชุมในสมัยถัดไปจะจัดขึ้นที่ประเทศแคนาดา

สมาชิกของสมาคมเลขาธิการรัฐสภาประกอบด้วย

๑) สมาชิกโดยตำแหน่ง ผู้ที่เข้าร่วมการประชุมเป็นสมาชิกที่เป็นสมาชิกโดยตำแหน่งเลขาธิการรัฐสภา และรองเลขาธิการรัฐสภา ถ้ารัฐสภาประเทศใดมีระบบสองสภา สมาชิกสามารถส่งทั้งเลขาธิการ และรองเลขาธิการได้ทั้งสองสภา เช่น รัฐสภาไทย เลขาธิการผู้แทนราษฎร รองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร เลขาธิการวุฒิสภา และรองเลขาธิการวุฒิสภา เป็นสมาชิกของสมาคมเลขาธิการรัฐสภา ได้โดยตำแหน่ง

๒) สมาชิกกิตติมศักดิ์โดยตำแหน่ง เป็นสมาชิกที่อาจพ้นจากตำแหน่งสมาชิกของสมาคมเลขาธิการรัฐสภาไปแล้ว แต่มีผลงานโดดเด่นให้กับองค์กร มีการเสนอประเด็นใหม่เพื่อพัฒนาเป็นประโยชน์ต่อองค์กรโดยรวม

๓) สมาชิกสมทบ มีหลายองค์กร เช่น ประชาคมเศรษฐกิจและการเงินแอฟริกากลาง ประชาคมเศรษฐกิจและการเงินแอฟริกาตะวันตก รัฐสภาตะวันออก สมัชชารัฐสภากลุ่มประเทศเมดิเตอร์เรเนียน รัฐสภากลุ่มประเทศเตอร์กิส และประเทศสมาชิกผู้สังเกตการณ์ หัวหน้าระดับสูงของยูเอ็น สำนักงานเศรษฐกิจและสังคมแห่งประชาชาติ รวมถึงผู้แทนสมาชิกในกรณีที่เลขาธิการหรือรองเลขาธิการไม่สามารถเข้าร่วมประชุมได้ โดยส่งข้าราชการระดับสูงมาประชุมแทน โดยจะมีวาระเฉพาะในการประชุม

ในด้านระเบียบวาระการประชุม จะต้องเสนอล่วงหน้าและได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการบริหารเป็นผู้เสนอ จะมีการเสนอวาระการประชุมล่วงหน้า

ในการจัดประชุมเป็นแบบรูปตัวยู โดยมีประธานนั่งอยู่ตรงกลาง เป็นผู้ควบคุมการประชุมและมีเลขานุการร่วมสองคนทำหน้าที่ในการช่วยเหลือประธานดูแลการประชุม โดยจัดลำดับว่าใครจะเป็นผู้พูดก่อน

ขั้นตอนการประชุม การประชุมคณะกรรมการบริหารจะเกิดขึ้นก่อนการประชุมจริง เมื่อประธานสมาคมเลขาธิการกล่าวเปิดการประชุม แล้วต่อมาเริ่มระเบียบวาระการประชุม ในพิธีการต้อนรับประเทศสมาชิกใหม่ ประเทศเจ้าภาพจะนำเสนอระบบงานรัฐสภาของตนเอง จากนั้น เข้าสู่การนำเสนออภิปรายทั่วไป และประเด็นการอภิปราย การนำเสนอกิจกรรมต่าง ๆ ของสหภาพรัฐสภา การเสนอร่างวาระการประชุมในครั้งถัดไป รวมถึงกิจกรรมอื่น ๆ เช่น การเลือกตั้งคณะกรรมการบริหาร เป็นต้น

ภาษาที่ใช้ในการประชุม ภาษาอังกฤษ และภาษาฝรั่งเศส ถ้าประเทศใดใช้ภาษาอื่นตามระเบียบข้อบังคับให้นำล่ามมาเอง โดยรับผิดชอบค่าใช้จ่ายเองทั้งหมด

เอกสารที่ใช้ในการประชุม จะมีทั้งภาษาอังกฤษและฝรั่งเศส

<u>นายปกรณ์ นวลมณี นักวิเทศสัมพันธ์ปฏิบัติการ</u>

คณะกรรมการบริหารของสมาคมเลขาธิการรัฐสภา (ASGP)

คณะกรรมการบริหารมีบทบาทมากจัดหัวข้อและระเบียบวาระในการประชุม คณะกรรมการบริหารสมาคมเลขาธิการรัฐสภา ประกอบด้วย

ประธานสมาคมเลขาธิการรัฐสภา คนปัจจุบัน คือ นาย Marc Bosc รองเลขาธิการรัฐสภาของประเทศแคนาดา ดำรงตำแหน่งในปี พ.ศ. ๒๕๕๔ – ๒๕๕๕

รองประธานสมาคมเลขาธิการรัฐสภา ๒ คน และ กรรมการบริหารอีก ๘ คน และอดีตประธานเลขาธิการสมาคมเลขาธิการรัฐสภา ถือว่าเป็นสมาชิกกิตติมศักดิ์

หัวข้อและวาระการประชุม

หัวข้อที่นำเสนอที่ประเทศอูกันดา มีการนำเสนอในหัวข้อที่หลากหลาย ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องของสำนักงานเลขาธิการในประเทศนั้น ๆ รวมถึง งานของรัฐสภาในการพัฒนาประชาธิปไตยของประเทศ ได้แก่

๑) เรื่องการถอดถอนผู้พิพากษาของรัฐสภาอินเดีย ของเลขาธิการรัฐสภาอินเดีย มีกระบวนการคล้ายคลึงกันในหลายประเทศ แต่มีข้อพิเศษในการตัดสิน คือ การตะโกนเสียงดัง ถ้าฝ่ายใดตระโกนเสียงดังกว่าจะชนะ กล่าวคือ ถ้ามีเสียงไม่เห็นด้วยจากการถอดถอนมีจำนวนน้อยกว่า แต่ตะโกนเสียงดังกว่า ประธานจะตัดสินให้ฝ่ายตะโกนดังกว่าชนะ นั่นคือ ผู้พิพากษาคนนั้นจะไม่ถอดถอน

จากกรณีนี้ ผู้เข้าร่วมประชุมต่างมีข้อสงสัยเกี่ยวกับการตัดสินเช่นนี้ ทางเลขาธิการรัฐสภาอินเดีย ให้ความเห็นว่า เป็นข้อกำหนดมาเช่นนี้ตั้งแต่ต้น ผู้เข้าร่วมประชุมตั้งคำถามว่าจะสามารถเปลี่ยนแปลงรูปแบบการลงคะแนนเสียงได้หรือไม่

๒) เรื่องเลขาธิการสภาแห่งรัฐ มีการนำเสนอแผนยุทธศาสตร์ในการบริหารงานรัฐสภาสวิสเซอร์แลนด์ เพื่อต้องการพัฒนาระบบรัฐสภาโดยไม่ลดจำนวนข้าราชการลงแต่ต้องการเพิ่มประสิทธิภาพในการทำงานให้มากขึ้น รวมถึง จะมีกระบวนการปรับปรุงอย่างไรเพื่อรองรับการทำงานให้กับสมาชิกให้ดียิ่งขึ้น

๓) ประธานสมาคมเลขาธิการรัฐสภา นาย Marc Bosc การเสนอหัวข้อเรื่องการจำกัดเสรีภาพในด้านการพูดในที่ประชุม โดยตั้งคำถามเกี่ยวกับกฎระเบียบ เพื่อไม่ให้ผู้ที่เข้าประชุมพูดพาดพิง ดูถูกเหยียดหยาม หรือพูดหมิ่นประมาทถึงบุคคลภายนอก รวมถึงข้อจำกัดในการพูดคำหยาบคาย

๔) กลุ่มสมาคมเลขาธิการรัฐสภาประเทศที่ใช้ภาษาตุรกี เป็นกลุ่มประเทศสมาชิกใหม่ โดยเริ่มมีความร่วมมือกับกลุ่มสมาชิกสหภาพรัฐสภาอื่น ๆ โดยขอกระชับความสัมพันธ์และความร่วมมือในด้านต่าง ๆ เพื่อพัฒนาระบบงานรัฐสภาทั้งในระดับสหภาพรัฐสภา และสมาคมเลขาธิการรัฐสภา

๕) สมาคมเลขาธิการเครือรัฐออสเตรเลีย ได้เสนอประเด็นการพัฒนาระบบเอกสารซึ่งได้ตั้งประเด็นเกี่ยวกับระยะเวลาการส่งเอกสารว่าต้องส่งภายในระยะเวลาใด ถ้ากำหนดระยะเวลาจะสามารถจัดทำเอกสารให้ทันระยะเวลาการประชุมได้ แต่ถ้าเกินระยะเวลาที่กำหนดให้จัดจ้างบุคคลภายนอกเพื่อจัดทำเอกสารให้รวดเร็วขึ้น

ประสบการณ์ในการทำงาน

ประเทศอูกันดา มีสถานการณ์ก่อการร้ายและความไม่สงบภายในประเทศ รัฐบาลต้องดูแลผู้เข้าร่วมประชุมอย่างเข้มงวด มีการจัดกองกำลังทหารติดอาวุธและมีการตั้งด่านสกัด เพื่อคุ้มครองผู้เข้าร่วมประชุมไม่ให้เกิดเหตุการณ์ที่ไม่คาดฝัน รวมถึงสถานการณ์โดยทั่วไปของประเทศซึ่งอยู่ในสภาวะขาดแคลนไฟฟ้า จึงทำให้ไฟดับหลายครั้งในระหว่างพำนักอยู่ในประเทศอูกันดา

สุวรรณี หุตายน ผู้บังคับบัญชากลุ่มงานภาษาจีนและภาษาอื่น ได้เสนอความเห็นเพิ่มเติมว่า

ประเทศจีนมีการจัดเตรียมความพร้อมในการจัดงานโอลิมปิก ปี ๒๕๕๑ ที่กรุงปักกิ่ง โดยก่อนเริ่มจัดงาน ๒ ปี รัฐบาลจีนได้ฝึกให้ประชาชนได้รู้จักใช้เทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ และการใช้ทักษะภาษาอังกฤษ โดยเน้นไปที่คนขับรถแท็กซี่ โดยมีการฝึกอบรมความรู้ภาษาอังกฤษให้กับประชาชนทุกระดับเพื่อให้ประชาชนมีความคุ้นเคยกับการใช้ภาษาเพื่อเตรียมพร้อมสำหรับต้อนรับชาวต่างประเทศ

นายมนตรี รูปสุวรรณ ที่ปรึกษาด้านการเมือง การปกครอง และการบริหารจัดการ

กล่าวสรุปถึงการจัดการอภิปรายในครั้งนี้ว่ามีประโยชน์และเห็นควรให้มีการจัดการอภิปรายอย่างต่อเนื่องเป็นประจำทุก ๆ ๓ เดือน เพื่อถ่ายทอด แลกเปลี่ยนความรู้และแบ่งปันประสบการณ์ให้กับเพื่อนข้าราชการ

๙. <u>สรุปการอภิปราย</u>

นายสุพจ หุตายน ผู้บังคับบัญชากลุ่มงานภาษาอังกฤษ

ในการจัดงานของสำนักภาษาต่างประเทศครั้งนี้ มีข้าราชการจากหลายสำนักให้ความสนใจเข้าร่วมรับฟัง จะทำให้สำนักงานฯ สามารถเตรียมพร้อมเข้าสู่อาเซียนในปี พ.ศ. ๒๕๕๘ และข้าราชการของสำนักงานเลขาธิการจะสามารถปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพให้กับสำนักงานต่อไป

ผู้สรุปรายงาน
นางสาวอัมพะวัน ปฐมกุล
นักวิเทศสัมพันธ์ปฏิบัติการ
นายปิยะชาติ ชื่นจิต
นักวิเทศสัมพันธ์ปฏิบัติการ